మా ఆవిడా, మారిస్ మైనరూ

అసలు నేను కారు కొనితీరాలని మా ఆవిడకి ఆలోచన వచ్చింది – ఇంజనీరుగారి భార్యతో పేరంటానికి వెళ్ళినప్పుడు. ఒకసారి కుంకుడు కాయలు అప్పడిగితే యివ్వలేదనీ, మా పెరట్లో జామచెట్టు వాళ్ళ కాంపౌండులోకి వంగితే రెండుకాయలు తెంపేసుకున్నారనీ, పచ్చడి రుబ్బుకునే రోకలిబండని యివ్వమని పనిమనిషిని కబురు పంపిస్తే ఇవ్వలేదనీ ఇంజనీరుగారు భార్య మీద మొదట్నుంచీ కోపంగానే ఉంది మా ఆవిడకి.

ఎంచాతనో ఆ రోజు పేరంటంలో కలిస్తే మాట వరసకి తనతో కారులో రమ్మని ఆవిడ ఆహ్వానించిందట. మా ఆవిడ పిల్లలతో సహా కారులో కూర్చుందట. అంతవరకూ బాగానే ఉంది. కారులో ఉండగా పసుపు అంటుకున్న చేతుల్ని కారు సీట్లు మీద దులుపుకోబోయిందట. ఆవిడ గమనించి వెంటనే "కొత్త కవర్లు పాడవుతాయి" అందట. అంతే. ఆ మాట నా ప్రాణం మీదికి వచ్చింది.

నేనారోజు సైకిలు దిగియింట్లోకి రాగానే చిరునవ్వుతో ఎదురయింది మా ఆవిడ. అప్పుడే మనస్సు ఏ మూలో కీడు శంకిస్తూనేఉంది. దానికి తోడు కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కోగానే గులాబ్‌జామ్ ప్లేటు తెచ్చి చేతికి అందించింది. అంతే. నాకు గుండె జారిపోయింది. ఏదో పెద్ద ప్రమాదానికి సిద్ధపడి పోయాను. అయాచితంగా మా ఆవిడ చేసే సేవల మీద నాకు బొత్తిగా నమ్మకంలేదు. ఆఫీసు నుంచి వచ్చాక బుజ్జిగాడిని చుట్టుపక్కల అయిదారు ఇళ్ళకు పంపితేకాని కనిపించని మా ఆవిడ ఇంట్లో ఉండడం ఇలా ఫలహారం అందించడం – పాకిస్తాన్ వాళ్ళు హఠాత్తుగా స్నేహితులయి పోయినంతటి షాక్ నాకు.

సరే నెలాఖరు అయినా యాభై రూపాయలు చీరెకి సిద్ధపడి "ఇవాళ వొంట్లో ఏం బాగోలేదా? ఈ స్వీట్సు అవీ ఎందుకు చేసేశావ్?" అని నీరసంగా అడిగాను. మా ఆవిడ చిలకలాగ నవ్వింది ఆ మాటకి. మా ఆవిడలో నేను ఆనందించే తక్కువ విషయాల్లో ఆ నవ్వొకటి. అది చూడగానే మనస్సు ఎయిర్ కండిషన్ చేసినట్టు అయిపోయింది.

"మీరు మరీనండీ. నాకు వంట్లో బాగులేకేం? రోగం – బాగానే ఉంది" అంది.

ఆ తర్వాత మెల్లగా అసలు విషయం చెప్పింది. కారు, పేరంటం, పసుపు చేతులు, ఇంజనీరుగారి భార్య అన్న మాటలు – వగైరా.

అంతా చెప్పి – ముఖం ఎర్రగా చేసుకొని "ఇంతోటి బోడికారుందని – ఆవిడకి మిడిసిపాటు. చెయ్యి విదిలించుకోబోయేసరికి నోరుందికదా అని మాట అనేసింది. ఆవిడకి తగిన పాఠం చెప్పకపోతే నేను ఆదిభట్ల వెంకటనారాయణ కూతురునే కాదు. నా పేరు అప్పల నరసమ్మే కాదు" అంది.

"నువ్వు కాదన్నా ఆనక తప్పుతుందా ఏమిటి. నీకు కోపం వచ్చిందని పేరు మార్చుకుంటే తర్వాత చాలా చిక్కులున్నాయి. కొత్త పెళ్ళాన్ని తెచ్చుకున్నాననుకొని నా ఉద్యోగం తీసేస్తారు. ఇంతకీ ఎలా పాఠం చెప్పదలచుకున్నావు" అన్నాను ఏదో కీడును శంకిస్తుండగా.

"ఎలాగేవిటండీ. మళ్ళీ వరలక్ష్మీ వ్రతం నోమునాటికి మన సొంతకారులో పేరంటానికి వెళ్ళి తీరాల్సిందే."

ఆ మాట వినగానే నాకు శరీరమంతా తిమ్మెరెక్కినట్టయిపోయింది. చెవులు పని చెయ్యడం మానేశాయి. పదిరోజులు పత్యం మీద బతికిన టైఫాయిడ్ రోగిలాగ నరనరాల్లోను నీరసం వచ్చేసింది.

"నరసూ–నువ్వు చెప్పింది సరిగ్గా విన్నానాలేదా?" అన్నాను ఇంకా అనుమానంగా.

"వినిపించకపోతే మళ్ళీ చెప్తా వినండి. వచ్చే వరలక్ష్మీ వ్రతానికి మనం కారులో వెళ్ళాలి. ఆవిడకి రోగం కుదరాలి." అంది.

కుదిరేది ఆవిడ రోగం కాదని, నాదని మా ఆవిడకి నచ్చ చెప్పలేకపోయాను.

"పోనీ రెండు జతల కారు సీటు కవర్లు కొనిస్తాను. నీ కసితీరా వాటినిండా పసుపు జల్లెయ్. వాళ్ళింటికి తీసుకెళ్ళి చూపించి వస్తాను. ఆవిడ రోగం కుదిరిపోతుంది" అన్నాను.

"ఛీఛీ నేను పంతం పట్టాక అలా లాలూచీ పడతాననుకున్నారేమిటి?" అని కళ్ళురిమింది.

అప్పటికి ఊరుకుని మళ్ళీ రాత్రి నచ్చజెప్పబోయాను. "నరసూ! నాకు 500 రూపాయల జీతం అని మరిచిపోయావా?"

"మరేం ఫరవాలేదు. ఆ యింజినీరుగారికీ అంతేగా జీతం?"

"ఆయన రెండు చేతుల్తోను సంపాదిస్తున్నాడు"

"మీకు సంపాదించడం చేతకాదని చెప్పండి"

"కాలేజీ లెక్చరరుగాడికి ఎవడిస్తాడే లంచాలు? సరిగ్గా కాపీ కొట్టనివ్వకపోతే కత్తితో పొడిచేస్తామంటున్నారు స్టూడెంట్లు" అన్నాను దిగులుగా.

కాని మా ఆవిడ నిర్ణయం చెక్కుచెదరలేదు. ఇంటిఖర్చులు ఎలా ఆదా చేస్తుందో చెప్పింది.

ఇకనుంచీ రాత్రివేళ రొట్టెలు చేస్తుందట. కొబ్బరికాయల ధర పెరిగిందిగనుక ఆ పచ్చడి మానేస్తుందట. చుట్టు జల్తారు చీరెకు బదులు కోయంబత్తూరు చీరెలు వాడుకొంటుందట. ఇకనుంచి కోపం వచ్చి నా రివాజు ప్రకారం పుట్టింటికీ సంవత్సరానికి 3 సార్లు కాక 2 సార్లే వెళ్తుందట. యిలాంటివి చాలా చెప్పింది.

ఇదంతా ఒక వారం పెట్రోలు ఖర్చుకు రాదన్నాను. అంతే. ఆవిడకి కోపం వచ్చింది. ఆ మర్నాడు కొబ్బరికాయ పచ్చడి మాటదేవుడెరుగు? – కంచంలో కూరలేదు. రాత్రి రొట్టెలు లేవు. మజ్జిగలో పులుపు ఎక్కువయింది. బాయిలర్ వేడెక్కలేదు. వాయిదాల ప్రకారం పిల్లల వీపులు వరసగా చెళ్ళుమంటున్నాయి.

రాబోయే యుద్ధానికి యిది సూచన.

మరో పద్ధతి చెప్పాను మా ఆవిడకి. "ఇంజనీరుగారి భార్య సీటు కవర్లమీద నీ చేతులు దుపుకోనియ్యలేదన్నావు. బాగుంది. రేపు తెల్లవారుఝామునే వాళ్ళ కాంపౌండులోకి దూరి బ్లేడుపెట్టి ఆ సీటు కవర్లని కోసేస్తాను. నీ కసి తీరిపోతుంది కదా?" అన్నాను – జీవితంలో ఎప్పుడూ ఎరుగని దొంగతనానికి కూడా సిద్దపడుతూ.

"ఛీ–ఛీ! అలాంటి పని చెయ్యడానికి మీకు సిగ్గులేదూ?" అంది. నిజమే! సిగ్గు పడిపోయాను మా ఆవిడ చెప్పాక. ఆవిడ పంతానికి వాళ్ళాయిన తల వొంచి కారు కొనిపించడానికి సిగ్గుపడటం లేదుకాని, నేను గోడ గెంతితే మా ఆవిడ సిగ్గు పడిపోయింది. సంస్కారం కూడా ఒకప్పుడు అలా ఎదురు తిరుగుతుంది కాబోలనుకున్నాను.

సరే యింక ఏ మార్గమూ కనిపించలేదు. పదిరోజులు మానసిక చిత్రవధని అనుభవించాక – బేషరతుగా నా ఓటమిని అంగీకరించాను. కారు కొనడానికి నిర్ణయమయింది.

ఒక మంచి రోజు చూసి యిద్దరం కూర్చుని డబ్బు ఎలా సమకూర్చుకోవాలో లెక్కలు వేశాం. నా కాలేజీ పరీక్ష పేపర్లు దిద్దిన డబ్బు 256 రూపాయలు. బ్యాంకులో డబ్బు మరో రెండు వందలు కనిపించింది. పండగకి కొత్తబట్టలు కొనుక్కోడానికి వాళ్ళ నాన్న పంపించిన 100 రూపాయలు అతి ఉదారంగా నా కివ్వడానికి అంగీకరించింది మా ఆవిడ. అంతా చేరి 559 రూపాయలు అయింది. నా జి.పి.ఎఫ్‌లోన్ 2000 తీశాను. మరో రెండు వేలు అటుపడి ఇటుపడి ఒక కాబూలీవాలా దగ్గర జీవితంలో మొదటిసారిగా అప్పుచేశాను.

వారం తిరక్కుండా మరో దుర్వార్త తెచ్చింది మా ఆవిడ. వీధి చివర మిలటరీ మేజర్ కర్తార్ సింగ్‌కు బదిలీ అయిందట. మరొకప్పుడయితే ఆ వార్త అశరీరవాణి చెప్పిన

దివ్య సందేశంలాగ నా చెవులకి వినిపించేది. ఎంచేతనంటే ఆ మేజర్ కారువల్ల, దాని శబ్దం వల్ల ఖాయిలా పడిపోయిన దురదృష్టవంతుల్లో నేనొకణ్ని. అయితే వెంటనే దుర్వార్త మా ఆవిడ చేర్చనే చేర్చింది. అతని కారు అమ్మాలనుకొంటున్నాడట. అది వినగానే గుండె పగిలిపోయింది. నిజానికి ఆ మేజర్ మా వీధికి వచ్చినప్పట్నుంచీ వీధిలో ఎవరూ సుఖంగా నిద్రపోలేదు. ఆయన కారు పదేళ్ళనాటి మారిస్ మైనరు. రాత్రీ-పగలూ నడిచినప్పుడల్లా కంకర రాళ్ళబండి వెళ్ళినట్టు హోరెత్తించేస్తుంది. వెలుగు రాసిన కుక్క గొంతులాగ హారన్. రాత్రి తాగి వస్తాడేమో హారన్ మీద చెయ్యి తియ్యడు. కారంతా ఒక పక్కకి వంగి పక్కకి నిలబడిన వాళ్ళకి తమ మీదకి వచ్చేస్తున్నట్టుంది ఆ కారు. అరమైలు దూరం నుంచీ దాని చప్పుడు – పిండి మరలాగ కిరకిరలాడుతూ వినిపిస్తూంటుంది. రెండిళ్ళవతల హెడ్మాష్టరుగారికి ఆ శబ్దం వినలేక గుండెజబ్బు ఎక్కువయి మంచాన పట్టారు. ఆయన వెళ్ళిపోతున్నాడంటే వీధి వీధంతా ఏకగ్రీవంగా సంతోషించారు. కాని దాన్ని మా ఆవిడ నాచేత కొనిపించాలనుకొంటోందని విని అందరికి బెంగ ఎక్కువయింది. ఓ పది మంది చిన్న కమిటీలాగ ఏర్పడి నా దగ్గరికి రాయబారం వచ్చారు ఆ కారు కొనవద్దని. మరీ ముసలాయన, ఇన్‌కంటాక్సు ఆఫీసరుగారి తండ్రీ "అయినా బడిపంతులకి నీకు కారెందుకయ్యా. పోయే కాలమా?" అన్న భావం కాస్త మెత్తటి మాటల్లో వ్యక్తపరిచాడు. ఆ బృందానికి రెండు చేతులూ జోడించి "అయ్యా ఆ కారు మీద మీకెంత సదభిప్రాయం ఉందో నాకూ అంతే సదభిప్రాయం ఉంది. నా అంతట నన్ను అది కొంటావా. అర్ధసేరు వంటాముదం తాగుతావా అంటే, మంచినీళ్ళ ప్రాయంగా ఆముదమే సేవిస్తాను. మీకు దమ్ముంటే మా ఆవిడిని ఒప్పించండి" అన్నాను. వాళ్ళు మా ఆవిడ నోరుకి భయపడి వెనక్కి వెళ్ళారు. అయినా ఆశచావక ఒక మహిళా బృందాన్ని మా ఆవిడ మీదికి తోలారు. కాని ఆవిడ అభిప్రాయాన్ని ఆడవాళ్ళెవరూ మార్చలేక పోయారు.

"నిక్షేపంలాంటి కారు మనం కొనుక్కొంటూంటే కళ్ళు కుట్టి వాళ్ళు ఏడుస్తున్నారు" అంది.

"నిన్నటిదాకా ఆ కారునీ, ఆ మేజర్‌నీ నువ్వూ తిట్టావుకదే?" అన్నాను.

"అది వేరే సంగతి, నిన్న నేను చూసి వచ్చాను. గచ్చకాయ రంగుకారు. బుజ్జిముండ–ఎంత ముద్దుగా ఉందనుకున్నారు" అంది ఆనందంతో ఉబ్బి తిరిగిపోతూ.

"బుజ్జిముండ ఎవరు" అన్నాను అర్థం కాక.

"అదేనండి–కారు!" అంది. నా పెద్ద కొడుకుని కూడా మా ఆవిడ అంత ముచ్చటగా లాలించి ఉండదు. తీరా అంత వ్యామోహం పెంచుకున్నాక ఇంక కొనక గత్యంతరం లేదని అర్థమయిపోయింది.

ఒక మంచి రోజు చూసి ఓ సాయంకాలం మేజర్‌గారింటికి వెళ్ళాను. ఆయన విస్కీ సేవిస్తూ మంచి తిక్కలో ఉన్నాడు. ఆయన కారు కొనాలనుందని చెప్తే మొదట షాక్

అయిపోయాడు. తన జీవితంలో ఆకారు అమ్మడం సాధ్యమవుతుందని ఊహించలేదనుకుంటాను ఎగిరి గెంతేశాడు—నా ఆర్థికస్థితి, ఆకారు కొనడానికి కారణాలు అవీ వివరించి—కేవలం 4000 రూపాయలు యిచ్చుకొంటానని మొరపెట్టుకొన్నాను. నా నోట్లో మాట నోట్లో ఉండగానే అంగీకరించాడు మేజర్.

అంతేకాదు. మర్నాడే ఆ కారు మా యింట్లో తీసుకువచ్చి వదిలేశాడు మేజర్. ఆ రోజు మా ఆవిడ ఆనందం వర్ణనాతీతం. తన పెళ్ళినాడు కూడా అంత ఆనందంగా కనిపించలేదు. కారుకి హారతిచ్చి దిష్టి తీసి, నా చేత పట్టుపంచ కట్టించి పూర్ణకుంభంతో ఎదురు తీసుకువెళ్ళి దానికి నోటికొచ్చిన పదాలన్నీ చదివింది—ఆంజనేయ దండకం మొదలుకొని సరస్వతీ నమస్తుభ్యం వరకూ. కారు కొనడంతో నా సమస్యలు తీరిపోతాయనుకున్నాను కాని కొత్త సమస్యలు ఎదురవుతాయని ఊహించలేదు.

ఆ మర్నాటి ఉదయం అయిదు గంటలకే లేచి నన్నూ లేపి కారు శుభ్రం చెయ్యడానికి రెండు బాల్చీల నీళ్ళు అందించింది. "అంత డబ్బు పోసి కారుకొన్నాక దాన్ని శుభ్రంగా ఉంచుకోకపోవడం ఎలాగండీ" అంటూ.

ఆ రోజు నుంచి అయిదు గంటల నుంచి ఆరువరకూ కారు వెనసీటులో నిద్రపోవడం అలవాటు చేసుకున్నాను.

ఒక రోజు హఠాత్తుగా గుర్తు చేసింది.

"ఏమండోయ్ ఎల్లుండి వరలక్ష్మీ వ్రతం" అంటూ.

"అయితే నన్నేం చెయ్యమన్నావు. కారుందిగా! నీ కోరిక తీరిందిగా" అన్నాను.

"కారుంటే సరిపోయిందండీ - వాళ్ళంతా చూడొద్దూ. రేపట్నుంచి పిలుపులకి వెళ్ళాలనుకొన్నాను. మీరు రాకపోతే కారులో వెళ్ళేదెలా?" అంది.

అంతే. ఆమె గొప్పతనాన్ని ప్రదర్శించడానికి ఆ తర్వాత రెండు రోజులు ఆఫీసుకు శలవుపెట్టి మా ఆవిడని ప్రతి యింటికీ తిప్పాను. ఆ వూళ్ళో ఆడవాళ్ళెవ్వరినీ వదలకుండా అందరినీ పేరుపేరునా పిలుచుకు వచ్చింది. అందరినీ గుమ్మంలోకి తీసుకువచ్చి కారు చూపించింది. చూపించి, చూపించి అంతలో యేదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్లు స్టీరింగు ముందు చెమటలు కక్కుకుంటూ కూర్చున్న నన్ను చూపించి "అయ్యో నా మతిమండా! చెప్పడమే మర్చిపోయాను దొడ్డమ్మగారూ! ఆ ముందు సీట్లో చక్రం ముందు కూర్చున్నది మావారే!" అని పరిచయం చేసింది.

"అలాగుటమ్మా - యింకా మీ డ్రైవరు అనుకున్నాను" అని ఒక ముసలావిడ అననే అంది కూడాను. ఆవిధంగా చాలా పరపతిని సంపాదించుకు వచ్చింది మా ఆవిడ. ఇంటికి వచ్చాక నీరసంగా అన్నాను. "ఏకంగా ఊరంతటినీ పిలిచేస్తున్నావు. కారుకి ఎలాగా తప్పలేదు. పేరంటానికి మరో కొత్త అప్పు చెయ్యమంటావా ఏమిటీ!" అన్నాను.

"అయ్యో! శుభమా అని వ్రతం చేసుకొంటుంటే అవేం మాటలండీ. వచ్చే

జన్మలోనూ మీరే భర్త కావాలని చేసే వ్రతం యిది. కాదనకండి" నాగుండె జారిపోయింది. ఈ కారు డ్రైవరు పదవీ యివన్నీ ఊహించుకొని వచ్చే జన్మకయినా నన్ను కరుణించుతల్లీ అని వరలక్ష్మికి మనస్సులోనే మొక్కుకున్నాను.

ఇక కారులేందే బయటికి వెళ్ళే అలవాటు మానుకుంది మా ఆవిడ. ఒక సాయంకాలం యింటికి వచ్చేసరికి గోధుమలు డబ్బా పెట్టుకుని వాకిట్లో కూర్చుంది. నన్ను చూడగానే "పదండి–పదండి .... వేళయిపోతుంది" అంది.

"ఎక్కడికి?" అన్నాను అర్థం కాక.

"పిండిమరకి. మరో పావుగంటలో కట్టేస్తారు" అంది.

"పిండిమరకి కారెందుకు? ఆ పెట్రోలు ఖర్చుతో మరో రెండు కిలోలు గోధుమలు కొనుక్కోవచ్చు" అన్నాను.

"అయ్యోరామా! అనవసరమయిన చోట ఆదా చెయ్యడంలో మీరు ఫస్టు. ఇవాళ శనివారం. విసిరించుకోపోతే రాత్రి పస్తే–పదండి .... పదండి" అని అంది.

"మరి ముందే పనిమనిషిని ఎందుకు పంపలేక పోయావు?"

"మధ్యాహ్నం వెంకుబాయమ్మగారి మనవరాలు వచ్చిందని మాట్లాడుతూంటే పనిమనిషి వెళ్ళిపోయింది"

ఇక తప్పలేదు. పిండిమర ప్రయాణానికి సిద్దపడ్డాను. మా ఆవిడ లోపలికి వెళ్ళి క్షణంలో రెండు యిత్తడి గిన్నెలు, ఒక సీసాతో సహా వచ్చింది.

"మళ్ళీ యివేమిటి?" అన్నాను.

"ఎన్నాళ్ళనుంచో – ఈ గిన్నెలు చిల్లులు పడిపోయాయండి. బజారుకి వెళ్తున్నాం కదా ఏకంగా మాటు వేయించుకు వచ్చేద్దాం" అంది.

"మరి ఈ సీసా?"

"అన్నీ మీకు చెప్పాలి ఖర్మ.... నువ్వుల నూనె అయిపోయింది. తెచ్చుకోకపోతే అవుతుందా?"

"ఐతే వీటికన్న మాట కారు"

"ఏమిటి మీరనేది? సినిమా స్టారుల్లాగ తిరగడానికేమిటి కారు? ఇంటిపనులు చేసుకోనక్కరలేదా?" అంటూ కస్సుమంది.

మొదటి తప్పు చెయ్యాలే కాని – తర్వాత అనడానికి వీల్లేదు. పిండిమరకి, ఇత్తడి దుకాణానికీ, నూనె దుకాణానికి వెళ్ళాం. మా ఆవిడ కారు ప్రయాణాన్ని అనుక్షణం ఆనందిస్తోంది. దారిని పోయేవాళ్ళని గట్టిగా పిలిచి పలకరించి "ఏమండోయ్, పంకజంగారూ బజారుకేనా?" అని రోడ్డుమీద వాళ్ళంతా హడలిపోయేలాగ పిలుస్తుంది. ఆ పంకజాక్షి రోడ్డు పక్కన నడిచిపోతూంటే – "మేమూ అటువేపే వెళ్తున్నాం. కారులో వెళ్దాం రండి" అంటూ లోనికి ఎక్కించింది. అసలే ఒక పక్కకి ఒంగి నడిచే కారు. ఆవిడ 250 పౌన్లు శరీరాన్ని

తట్టుకోలేక కిరకిరలాడింది. ఆమె కూర్చున్న సీటు మీద ఉన్న నూనె సీసా సీటుమీదే వొలికింది. పంకజమ్మ వాళ్ళ యింటిదగ్గర దిగేసరికి మా ఆవిడ కొన్న నూనె సగం ఆవిడ చీరెకీ, సగం నాకారు సీట్లకీ ఉంది. నువ్వులనూనె వాసన కారుని పదిరోజుల వరకు పట్టుకు వదలలేదు.

ఓ రోజు మడత మంచాలకి కొత్త గుడ్డ కుట్టించాలని అవన్నీ బయటికి తీసింది. రిక్షావాడు రూపాయి అడిగాడని వాడిని కసిరిపొమ్మని చేంతాడుతో కారు టాపుకి వేసి రెండు మంచాలు కట్టింది.

"నిక్షేపంలాంటి కారుకి యిదేం ఖర్మ!" అన్నాను.

"అదేమిటండీ – కారుంది కదా అని మంచాలు పారేసుకొంటావేమిటి? మనల్ని చూసి నవ్వే వాళ్ళ పళ్ళే బయటపడతాయి" అంది.

పరాయివాళ్ళ పళ్ళేమో కాని మంచాల్ని షాపుదగ్గర దింపుతుండగా ఒక మంచం జారి నా ముందు పన్ను విరిగిపోయింది.

క్రమంగా కారు నా జీవితంలో పీడ కలలా తయారయింది. ఇంకా ఏ కొత్త అవాంతరాలు వచ్చి పడతాయో, మా ఆవిడకి ఏ కొత్త ఆలోచనలు వస్తాయో అని హడలి ఛస్తున్నాను.

ఇంతలో యింజనీరు గారి భార్యకి రోగం కుదిరిందోలేదో తెలీదుకాని ఓ శనివారం రెండో ఆట సినిమాకి వెళ్ళి వచ్చి కారుని వాకిట్లో ఉంచి ఉదయం లేచి చూస్తే వెనక సీటు కవర్లు బ్లేడుతో కోసేసి ఉన్నాయి. అది చూసి మా ఆవిడ గంగవెర్రులెత్తి పోయింది. నా మనసు చివుక్కుమంది.

"ఏ వెధవలు చేసిన పనండీ యిది?" అని గదమాయించింది మా ఆవిడ వాళ్ళకి నేను ప్రతినిధిలా.

"ఎవరయితేనేం? నేను ఇంజినీరుగారి కారు సీట్లు కోసేస్తానంటే చెయ్యనిచ్చావు కాదు. మనం కారుకొని వాళ్ళు సీట్లు కోసేసేదాకా ఆగావు – నీకున్న పెద్దమనిషి తరహా నీ పక్కవాడికి ఉంటుందనుకోవడం పొరపాటు" అన్నాను.

ఐతే ఈ సంఘటనలో కొత్త అవాంతరం వచ్చి పడింది. అంతవరకూ తెల్లవారుఝామునే బయట పడుకొనే వాడిని. ఆ రోజునుంచీ కారు పక్కనే మంచం వేసింది మా ఆవిడ. "ఏమే! యివాళ సీట్లు కవర్లు కోసేసిన వాళ్ళు రేపు నా పీక కోసేస్తే ఏం దారి?" అన్నాను మా ఆవిడతో దీనంగా.

"మీ పీక కొయ్యడానికి ఎంత ధైర్యం. అందులో కవర్లు నోరు లేనివి. మీ పీక కోసేస్తే గట్టిగా అరవండి. నేనచ్చి వాళ్ళు దుంపతెంచుతాను" అంది.

అంతే ... ఇంకే మార్గాంతరం లేదు. చేసుకున్న పాపంలాగ కొనుక్కొన్న కారుకి కాపలా పడుకోవడం అలవాటు చేసుకొన్నాను.

వారం గడిచాక –

"సరసూ! నీతో ముచ్చటగా కబుర్లు చెప్పుకు వారం రోజులయిపోయిందే! ...

నీకోసం బెంగ పెట్టుకున్నాను. ఇలా భార్యాభర్తల్ని విడదీసే కారు లేకపోతే ఏం? చెప్పు..." అన్నాను.

ఏ ముఖాన ఉందో మా ఆవికి ఆ మాటకే భోరున కన్నీళ్ళు వచ్చేశాయి –

"బాధపడకండి, అన్నిరోజులు ఒకలాగ ఉంటాయా? ఆ యింజినీరుగారికి బదిలీ అయిపోతుందట. ఆ రాక్షసులు వెళ్ళగానే మళ్ళీ మీరు లోపలికి వచ్చి పడుకోవచ్చు" అంది.

అంతేకాని ఆ రోజు నుంచీ లోపల నిద్రపోయే వరాన్ని ప్రసాదించలేదు.

తర్వాత అయిదారు నెలల్లో నాకారుతో నేను చేసిన–పొరపాటు–మాఆవిడ చేయించిన కార్యకలాపాలు వర్ణనాతీతం. ఒక చంద్రగ్రహణానికీ, ఒక సూర్యగ్రహణానికీ మా చుట్టు పక్కల ఆడవాళ్ళను సముద్ర స్నానాలకి తీసుకు వెళ్ళాను ... ఇడ్లీపప్పు రుబ్బడానికి ఆలశ్యంగా ఇంట్లో ఉండిపోయిన పనిమనిషిని వాళ్ళ యింటిదగ్గర దింపివచ్చాను. హఠాత్తుగా బోయిలర్ వంట చెరుకు అవసరమయితే వెనకసీటులో కర్రలు వేయించుకువచ్చాను. ఊరుకి ఎడంగా ఉన్న అత్తయ్యగారికి వెంకటగిరి చీరలు కావాలంటే నెలవారీగా వచ్చే బట్టల వ్యాపారిని నా కారులో తీసుకెళ్ళి ఆ అత్తయ్యగారి యిల్లు చూపించి వచ్చాను. వీధి చివర ఆచార్యులుగారి అమ్మాయికి తేలు కుడితే చచ్చినట్లు తేలు మంత్రగాడిని తీసుకువచ్చాను. ఇలా ఇలా చాలా సాహసకృత్యాలు చేసేవాడినే కాని ఒక రోజు ఉన్నట్టుండి మా ఆవిడ నాతో చెప్పింది. "ఏమండీ! వెంటనే కారు అమ్మేయండి" అని నా నెత్తిన పిడుగుపడ్డంత షాక్ అయాను.

"అదేమిటే!" అన్నాను.

"అదంతేనండీ! అది అమ్మేవరకు దానితో మీరు తిరక్కండి .... ఇంట్లోనే ఉంచేయండి" అంది.

"అది ఉందికదా అని సైకిలు అమ్మేశాను. ఇప్పుడు కొనుక్కునేవరయకయినా తిరగనీ! ఇప్పుడు నడవాలంటే చస్తాను. అదీగాక ఉన్నపాటునే యిలాంటి పుష్పక విమానాన్ని ఎవరు కొంటారు? ఆ మేజర్ అదృష్టానికి మనం దొరికాం కాని–" అన్నాను.

"ఏమయినా సరే. యిక ఆకారులో మీరు ఎక్కడానికి వీల్లేదు"

ఏమయినా ఇదేదో మంచికే వచ్చిందనుకొన్నాను. ఎవరూ కొంటారని నమ్మకం లేకపోయినా ఇద్దరు బ్రోకర్లకి వెంటనే వర్తమానం చెప్పాను. కారుని వాకిట్లోనే కాస్త పక్కకు ఉంచి దానిమీద పెద్ద పరదా కప్పాను.

నెలరోజులకి ఒక పార్టీని తెచ్చాడు బ్రోకర్. రేపు పార్టీ వస్తారనగా – మా ఆవిడతో చెప్పాను. "ఆ పరదాతీసి కాస్త పనిమనిషి చేత తుడిపించు" అని, సరేనంది.

కాని మర్నాటి ఉదయమే చరచరా వచ్చింది. "కారు యిప్పట్లో అమ్మడానికి వీల్లేదండీ!" అంది.

"మళ్ళీ ఏమొచ్చిందే!" అన్నాను బిక్కచచ్చిపోయి.

"ఏమొచ్చిందో రండి చూద్దురుగాని" అని చెయ్యి పుచ్చుకు లాకెళ్ళింది. చూశాక నాకు మతిపోయింది. మా ఇంట్లో రోజూ తిరిగే ఎర్రమచ్చల తెల్లపిల్లి కారు వెనక సీట్లో పిల్లల్ని

పెట్టింది. చిరిగిన సీటు కవర్లలోంచి పీచు బయటికి లాగి వాటి మధ్య వెచ్చగా పిల్లల్ని పడుకోపెట్టింది.

నాకు వొళ్ళు మండిపోయింది. "ఇంకా చూస్తావేం? ఆ దరిద్రగొట్టు పిల్లిని బయటికి తరమవేమే!" అని కఱ్ఱ తియ్యబోయాను.

నన్ను వెంటనే ఆపింది. "అయ్యో! పాపం బాలింతరాలిని యిబ్బంది పెట్టడం మహా పాపమండీ! పిచ్చిముండ మనల్ని శపిస్తుంది. పిల్లి శాపం మంచిదికాదంటారు" అంది.

పిల్లి యిచ్చే శాపం మాట దేవుడెరుగు. నా కారుకి బేరం పోతోందని ఒప్పించలేక పోయాను. ఫలితం కారుకి వచ్చిన పార్టీ తిరిగిపోయారు.

తర్వాత ఆరు నెలలవరకూ ఏ పార్టీని తీసుకురాలేక పోయాడు బ్రోకరు. ఈలోగా కారుకి చాలా అన్యాయాలు జరిగిపోయాయి. పిల్లి పిల్లల్ని తీసుకుని మరెక్కడికో వలస పోయింది. కాని బొగ్గుల లారీవాడు మా వాకిట్లో లారీని వెనక్కి నడిపి కారుకి ఢీ కొట్టాడు. వెనక మడ్‌గాడులు రెండూ వంగిపోయాయి. ఒక రోజు తీవ్రంగా వర్షం పడి ఒక కొబ్బరి మట్ట, నాలుగు కాయలూ కారుమీద సరాసరి పడ్డాయి.

టాపు బాగా లొత్తలు పడిపోయింది. టైర్లలో గాలిపోయి క్రమంగా నేలని కరుచుకున్నాయి. కారు హారన్ ఎవరో ఎత్తుకుపోయారు. తలుపుల హాండిల్స్ తుప్పు పట్టిపోయాయి. ఎట్టకేలకు ఒక గేరేజ్ యజమానిని కదిపి చూసి అక్కడా అక్కడా స్పేర్ పార్టులు పనికి వస్తాయని చెప్పి రెండువేలకి బేరం కుదుర్చుకుని వెళ్ళి పోయాడు. నేను మాత్రం మేజర్ కంటె తొందరగా ఆ బేరానికి ఒప్పుకున్నాను. ఆలస్యం చేస్తే అదీ రాదని భయపడి—తర్వాత యింటిముందు వేసిన కఱ్ఱదుంగని చీల్చినట్టుగా పదిమందొచ్చి కారుని ఏ పార్టుకి ఆ పార్టు విప్పి తలొచక్రం, సీటు, హాండిల్ పట్టుకు వెళ్ళారు.

కారు పూర్తిగా వెళ్ళిపోయిన రోజు మా యింట్లో సత్యన్నారాయణ వ్రతం ఏర్పాటు చేసింది మా ఆవిడ. దాన్ని పంపించి వెయ్యడానికి మా ఆవిడ అంత ఆతృత, అంత తతంగం ఎందుకు పడిందో అర్థం కాలేదు. ఆఖరికి పూజ చేయించిన పురోహితుడు చెప్పాడు. అతనికి కాస్తపాటి జ్యోతిష్యం కూడా తెలుసును లెండి.

"అయ్యా తమకు జీవితంలో వాహన గండం ఉందని చెప్పానండీ. అది ప్రాణానికే ముప్పు తేవచ్చునని రాసి ఉందండి. అది విన్నాక అమ్మగారికి కరచరణాలు ఆడలేదు" అన్నాడు.

నాకు నోటమాటరాలేదు. "అంత మంచి విషయం చెప్పడానికి యింత ఆలశ్యంగా తగలడ్డావేమయ్యా? పది నెలలకిందటే చెప్పింటే నాకీ శ్రమా, మూడు వేలు నష్టం తప్పేది కదా!" అనుకొన్నాను. కారు ద్వారా పక్కింటి ఆవిడ మీద ఆధిక్యత సాధించాలన్న పట్టుదల కంటె, భర్త శ్రేయస్సు మా ఆవిడని జయించడం నా అదృష్టం. ఆ తర్వాత ఎప్పుడూ పొరుగు వాళ్ళ కారులో కూడా నన్ను ఎక్కనివ్వలేదు మా ఆవిడ.

ఇప్పటికీ అద్దం చూసుకున్నప్పుడల్లా మా ఆవిడా, మారిస్ మైనరూ, మడత మంచాలూ గుర్తు చేస్తూంటుంది పోయిన నా ముందు పన్ను.

జ్యోతి మంత్లీ ఆగస్టు 1972.